

Som Begrundelse for Forslaget udtalte *Ordføreren for Forlagsstillerne* (Bundvad) bl. a.:

„Som bekendt har vi Loven om Iværksættelse af offentlige Arbejder og Beskæftigelse af arbejdsløse, der i sin Formaalsparagraf bl. a. siger, at det paahviler Arbejds- og Socialministeren nøje at følge Beskæftigelsessituationen i Landet og under Hensyn til denne at træffe Bestemmelse om, hvorvidt og hvornaar et Arbejde, der med Bekæmpelse af Arbejdsløshed som sit væsentlige Formaal kræves iværksat af Staten eller med Statstilskud, skal bringes til Udførelse. Det ligger herefter helt klart, at Rigsdagen har udstyret Arbejds- og Socialministeren med et Vaaben mod Arbejdsløsheden, og Vaabenet er givet Ministeren i Forventning om, at det vil blive taget i Brug, naar Tiden er inde dertil. Det sidste Spørgsmaal om, hvornaar Tiden er inde til at bringe Loven i Anvendelse, beror paa et Skøn hos Ministeren eller Regeringen, og det er om dette Skøn, Uenigheden opstaar. Som bekendt standsede Regeringen de offentlige Arbejder ved *Cirkulære af 19. Marts 1946*. Vi fandt denne Standsning baade utidig, naar Hensyn tages til Arbejdsløshedens Størrelse paa det paagældende Tidspunkt, og uheldig i sin Form, fordi Standsningen kom bag paa Kommunerne og hindrede dem i at foretage en passende Afvikling af de igangværende Arbejder, og vi reagerede ved at stille Forslag om Mistillidsvotum. Imidlertid sluttede et Flertal op bag Regeringen og godkendte den omtalte Standsning, dog under bestemte Forudsætninger. Disse Forudsætninger er ikke formet i en enkelt Udtalelse, men det fremgik af saavel den højtærede Arbejds- og Socialministers som af de ærede Medlemmer Hr. Jørgen Jørgensens og Hr. Christmas Møllers Udtalelser ved den paagældende Lejlighed, at Forudsætningen var, at der i rimeligt Omfang blev givet *Dispensationer* fra Standsningen, og det maatte forstaas af Udtalelserne, at Dispensationerne maatte gives i det Omfang hvori der fandtes fornøden Arbejdskraft ledig, og saaledes at Kommunerne kunde faa paatrængende Arbejde færdiggjort, eller for at sige det med den vedfagne Dagsordens Ord: Dispensationer, som tekniske og beskæftigelsesmæssige Hensyn gør ønskelige.

Saa meget om Udviklingen. Det siger sig selv, at alle, der anser Loven om Beskæftigelsesforanstaltninger for at være et Udtryk for Rigsdagens oprigtige Ønske om at yde en Indsats mod Arbejdsløsheden og dennes sociale Virkninger, har fulgt Udviklingen med største Opmærksomhed og Interesse, og det kan nu siges, at de Forventninger, man trods alt maatte nære efter den nu citerede Udtalelse, ikke er blevet opfyldt. Tænk paa det Forhold, som de fleste Folketingsmænd kender fra